



ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani 1. februarja 1881.

Leto XI.

Pésniku.

Po njega smrti.

Izgučili so z néba se obláki,
In upokójl spet se je vihár;
Življenje novo v travi giblje vsaki,
V naravo se je vrnil mír vladár;
A na zahódu po nevihti taki
Zasvétí veličásto solnéni žár,
Ki za sosédnje se goríce spravlja,
Z ozirom zadnjim deželó pozdravlja.

Vse ptíce, ki plahé so práj molčále,
Zdaj glasovito žvrgolé v slovó;
Cvetlíne, ki glavé so priklanjále,
Okó v zapád obračajo rosnó:
Močí so spét se zémљи razgibále,
Čutéce, da se večerí nebó,
Ker solnce vže trepálnico zapíra,
Polágoma dan tóne v mrak — in vmíra.

V prostóru sínjem zvézde zabliščíjo,
Z nebá svitlé migljájo dólu v nás,
Popótnika v samóti veselijo,
In z úpanjem vedré njegov obráz,
Obsévajo mu kóče, kí velijo
Pod strého svójo na ponočni čas:
Človéku daje zvézda tolažilo,
Ko gléda v njéno lesketánje mílo.

Te zvézde, pésnik! to so tvóji čúti,
 Ki v prsi naše vkladajo krepóst,
 Ko bóji približavajo se ljúti.
 Tvoj duh pozémskih je vihárev próst,
 Nad solnce ž njim vzletéle so perúti
 K duhovóm blažjim v svíto visokóst:
 A srce, ki človeštvu plapolálo,
 Nam v svojih čútoz zvézdah je ostálo.

J. Š. K.

Mali godec.

(V francoščini spísala madama Evgenija Foa.)



I.

Zala kočija z grbom Guiške rodovine, spremljana od mnogobrojnih gospodov na konjih, pažev in strežajev, ustavila se je necega lepega popóldne meseca maja 1647. l. pred gostilnico „del Santo Spirito“ (pri svetem duhu) v Florenci. „Prostora za milostivega gospoda Guiškega!“ vpili so gospodje ter na desno in levo z biči mahajoč odganjali radovédneže, ki ste jih privabile draga kočija in dobrohotno lice gospoda, ki je sedel v njej. „Stanovanje za milostivega gospoda Guiškega!“ vpili so strežaji, hrupno prilomastivši v gostilnico. „Za večerjo, kar imate najboljšega najukúsnejšega za milostivega gospoda Guiškega,“ pristavili so paži, razkropivši se po kuhinjah in obédnicah.

V tem se je gospod, zavoljo katerega so toliko hrupa delali, mirno in dostojno spravljaj iz kočije, z grbom okinčane.

„Podvízajte se, nerodnéži! milostivemu gospodu Guiškemu se mudí,“ ponavljali so paži in strežaji, jedni bolj nego li drugi, ter so suvali in se zadirali nad ónimi, ki so jim bili na poti.

„Moj Bog, saj užé hitim,“ odgovarjala je gostilničarka, in se globoko priklanjala princu. Pri tej velikej zmešnjavi, ki je bila za njo nekaj novega, pozabila je ukazati, česar je bilo treba, in je pri vsacem priklonu rekla: „Hoče li vstopiti Vaša milost?“ — „Milostivi gospod Guiški, izkazali ste nam veliko čast s tem, da ste si našo gostilnico izvolili, ter upam, da bode te tudi zadovoljni,“ — pristavil je njen mož, snémši svojo umazano volnéno kapico raz glave in priklonivši se do tal — „takój se Vam bode postreglo,“ ponavljaj je vedno v dve gubi se držeč.

Ko so kuharji videli to prizadevanje gospodinjino in veliko spoštljivost gospodarjevo, gnjeli so se vsi začudení k vratom obédnic in k oknom gostilnice; ali prinčevi ljudje so jih kmalu pognali k delu.

A Njegova milost, gospod Guiški, ki je bil vzrok vsega tega truša, ostal je miren gledalec pri vsem, kar se je okolo njega godilo. Njegova rumenolasa glava, plemenita in ponosna, dvigala se je moško nad množico, katerej je gospodovala, in njegove modre óči so bile videti, kakor da bi bile zamaknene v drug del svetá, a njegova lepa usta nabrala so se, da-si nekoliko nevoljno, v lahek nasméh.

Blížal se je mrak. Zapadajoče solnce se je milo in žareče oziralo po zemlji. Vročina je bila velika, in lahka sapica, ki je z morske strani preko